

NYKYPÄIVIEN VENÄJÄ JA TYÖVÄENLIIKE ⁶

SANOMALEHTISELOSTUS

Joku päivä sitten Krakovassa piti alustuksen eräs Venäjän sosialidemokratian huomatuimmista johtajista, toveri Lenin. Esitämme lyhyesti alustuksen sisällön ja huomautamme samalla galitsialaisille lukijoille, että Lenin on Venäjän sosialidemokratian niin sanotun „bolshevistisen”, s.o. radikaalisimman, leppymättömimmän suunnan johtaja.

Luonnehtiessaan Venäjän työväenliikettä alustaja mainitsi siitä suuresta merkityksestä, joka tällä on myöskin länsimaille, koska on epäilemätöntä, että sosialististen vallankumousten kaudella niissäkin tulee esiintymään samanlaisia ilmiöitä kuin on ollut Venäjällä. Esimerkkinä sellaisesta alustaja mainitsee äkillisen siirtymisen suhteellisesta rauhallisuudesta joukkoliikehtimisten syntymiseen. Vuonna 1895 Venäjällä oli lakkolaisia vain 40 tuhatta, mutta vuonna 1905 oli yksistään tammikuussa lakossa 400 tuhatta henkeä; ja koko vuoden kuluessa tämä luku nousi 3 miljoonaan.

Venäjän poliittinen nykytilanne on muodostunut vallankumouksen kokemuksen, siihen aikaan käytyjen luokkataistelujen kokemuksen tuloksena. Eräs japanilainen nimitti Venäjän vallankumousta „kyvyttömän hallituksen aikana tapahtuneeksi voimattomaksi vallankumoukseksi”. Kuitenkin hallitus käytti täydellisesti hyväkseen vallankumouksen tarjoomaa kokemusta. Riittää, kun palautamme mieleen hallituksen suhtautumisen talonpoikiin. Alussa, laadittaessa lakia I Duuman vaaleista, hallitus pani toiveita talonpoikiin, pitäen näitä rauhallisena, patriarkaalisena aineksena. Mutta kun osoittautui, että venäläinen talonpoika, joka taistelee saadakseen maata, on luonnostaan — ei tosin

sozialisti, niinkuin eräät utopistinarodnikit luulivat, mutta joka tapauksessa demokraatti, niin silloin hallitus pani toimeen valtiokaappauksen muuttamalla vaalilakia⁷.

Nykyinen Duuma ei ole mikään leikkikalua, vaan se on taantumuksellisten kerrosten — toisaalta maaorjuuttajatilanherröiden ja toisaalta porvariston huippukerrosten kanssa yhteen liittyneen tsaarin byrokratian — todellinen valtaelin.

Mitä osaa venäläiset liberaalit ovat näytelleet? I ja II Duumassa liberaalit yrittivät rauhoittaa talonpoikaa, ohjata hänet vallankumoukselliselta tieltä niin sanotulle perustuslailliselle tielle. Kuitenkin on ilmeistä, että kadettien ehdotus tilanherröiden maiden jonkin osan lunastamisesta oli vain uusi yritys ryöstää ja pettää venäläistä talonpoikaa. Se epäonnistui pääasiallisesti sosialidemokraattien Duumassa noudattaman taktiikan ansiosta, sosialidemokraattien, jotka jatkuvasti sysäsivät talonpoikia vasemmalle.

Lokakuun lakko muodostui murroskohdaksi venäläiselle liberalismille. Ennen vallankumousta liberaalit sanoivat, että „vallankumouksen täytyy päästä valtaan” (Struve); myöhemmin heidän kelloonsa tuli toinen ääni, he alkoivat muka pelätä vallankumouksen eksessejä, vaikka tiesivät hyvin, että „eksessejä” harjoittaa vain hallitus. Lokakuulaiset erkanivat liberaaleista ja asettuivat suoranaisesti hallituksen puolelle, ryhtyivät lakeijamaisesti tekemään sille palveluksia. Juuri silloin Gutshkov, lokakuulaisten johtomies, kirjoittikin ruhtinas Trubetskoille, että vallankumouksellisten purkausten jatkuminen uhkaa itse porvariston hyvinvointia.

Sellainen on nykyisen vastavallankumouksen luokkapolku. Laittomuuksia harjoitetaan avoimesti, hallituksen luokkakasvot on paljastettu. Vallankumouksellisia aineksia vastaan kohdistetuista lainvastaisista toimenpiteistä hallitus jakaa palkintoina kiitoksia ja kunniamerkkejä. Niinpä äskettäin kansanedustajan toveri Petrovskin kotona toimitetun kotitarkastuksen aikana hänet teljettiin laittomasti huoneeseen, ja kun sitten Duumassa tehtiin kysely sen johdosta, niin ministeri sanoi, että tulee olla kiitollisia poliisille tällaisesta uutteruudesta.

Käyttäen hyväksi vallankumouksen aikaisissa luokkataiteluissa hankittua kokemusta Stolypin ryhtyi toteuttamaan

surullisen kuuluisuuden saanutta agraaripolitiikkaansa, jonka tarkoituksena oli saada aikaan talonpoikain jakautuminen varakkaaseen pikkuporvaristoon ja puoliproletaarisiin aineksiin. Tämä uusi politiikka oli Katkovin ja Pobedonostevin vanhojen „patriarkaalisten tunnusten”⁸ pilkkaamista. Mutta hallitus ei voinut menetellä toisin.

Näin muodoin, saattaessaan voimaan nykyisen vastavallankumouksellisen järjestelmän, hallitus nojautui tilanherroihin ja pelästyneeseen porvaristoon. Tosin „yhdistynyt aatelisto”⁹ vaati tiukasti jo vuonna 1906 Duuman hajottamista, mutta hallitus vitkasteli silloin vielä valtiokaappauksen toimeenpanossa, odotellen talonpoikien suhteen harjoittamansa agraaripolitiikan tuloksia sekä muutoksia vallankumousta pelästyneen porvariston mielentilassa.

Nyt tämä vastavallankumouksellinen järjestelmä *on kuluttanut itsensä loppuun*, se on kuluttanut loppuun yhteiskunnalliset voimansa. Olosuhteet ovat muodostuneet sellaisiksi, ettei mikään reformi ole nykyisellä Venäjällä mahdollinen. Duuma puuhailee pikkuasioissa; jos se tekeekin jonkin päätöksen, niin Valtakunnanneuvosto ja hovi kumoavat sen taikka muuntelevat niin, että sitä on enää mahdoton tuntea. *Reformit ovat nykyisellä Venäjällä mahdottomia*. Tästä nähdään, miten demagogista taktiikkaa kadetit noudattavat esittäessään Duumalle erilaisia „periaatteellisia” lakiehdotuksia kaikkinaisista vapauksista; he esittävät niitä juuri sen vuoksi, kun tietävät, ettei Duuma voi missään tapauksessa niitä hyväksyä. „Meillä on, luojan kiitos, perustuslaki!” huudahti Miljukov. Mutta nykyisen järjestelmän vallitessa ei voida suorittaa mitään reformeja, vaikka Venäjän sisäinen tilanne onkin niin surkea, että sen jälkeensä jääneisyys jopa Aasiaankin verrattuna on ilmeinen. Yksinpä ložakuulaistenkin lehdistö kirjoittaa, että „näin ei enää voida elää”.

Tästä selviää, mitkä ovat *uuden vallankumouksen edessä* seisovan proletariaatin tehtävät. Mieliala kohoaa. Lakossa olleiden luku oli virallisten tilastotietojen mukaan vuonna 1910 vain 40 tuhatta, mutta vuonna 1912 jo 680 tuhatta; näistä tulee 500 tuhatta poliittisten lakkojen osalle.

Tästä selviää, millaista on Venäjän sosialidemokratian taktiikka. Sen on lujitettava organisaatiotaan, lehdistöään j.n.e.; tämä on Lännessä jo kauan sitten kehitetyn sosialistisen taktiikan, ennen kaikkea Saksan sosialidemokratian

taktiikan, aakkosia. Mutta VSDTP:n ensimmäisenä tehtävänä on kasvattaa joukkoja *demokraattista vallankumousta varten*. Lännessä tämä tehtävä ei ole enää esillä, siellä on päiväjärjestyksessä aivan toinen tehtävä — mobilisointitehtävä — laajojen joukkojen kokoaminen, valistaminen, järjestäminen kapitalistisen järjestelmän hävittämistä varten.

Kun keskitämme huomion Venäjällä lähenevän vallankumouksen kysymykseen ja sosialidemokratian tehtäviin tuossa vallankumouksessa, niin ymmärrämme, mikä on niiden kiistojen olemus, joita venäläisten sosialidemokraattien leirissä käydään niin sanottuja „likvidaattoreita” vastaan. Likvidaattoruus ei ole suinkaan mikään venäläisten sosialidemokraattien erään osan keksintö; ensimmäisiä likvidaattoreita olivat „narodnikit”, jotka jo vuonna 1906 „Russkoje Bogatstvo”¹⁰ julkaisussa esittivät tunnuksen: alas maanalainen toiminta, alas tasavalta! Likvidaattorit halusivat hävittää illegaalisen puolueen ja perustaa julkisen puolueen. Se on naurettavaa, varsinkin kun otetaan huomioon, etteivät edes „progressistitkaan” (lokakuulaisten ja kadettien sekotus) tohtineet anoa laillistamista. Näissä oloissa likvidaattorien tunnukset merkitsevät suoranaista petturuutta! Illegaalisen puolueen on tietysti käytettävä hyväksi kaikkia legaalisia mahdollisuuksia: lehdistöä, Duumaa, vieläpä vakuutuslakiakin¹¹, — mutta vain agitaa-tion ja järjestämistyön laajentamista varten; agitaa-tion pitää olemukseltaan pysyä silti vallankumouksellisena. *Täytyy taistella sellaisia harhaluuloja vastaan, että Venäjällä on olemassa perustuslaki, ja reformististen tunnuksien vastakohtaksi täytyy asettaa vallankumouksen tunnus, tasa-valta-tunnus!*

Tällainen oli toveri Leninin alustuksen sisältö. Erään läsnäolleen kysymykseen, miten alustaja suhtautuu kansallisuuskysymykseen, tämä vastasi, että Venäjän sosialidemokratia tunnustaa täydellisesti jokaisen kansakunnan „itseääräämis”-oikeuden, oikeuden ratkaista itse kohtalonsa, jopa oikeuden erota Venäjästä. Sillä Venäjän vallankumouksella, demokratiaa koskevalla kysymyksellä ei ole mitään yhteyttä valtion yhdistämistä, keskittämistä koskevaan kysymykseen (niinkuin oli laita Saksassa). Venäjän demokratisoiminen ei riipu kansallisuus-, vaan agraarikysymyksestä.

Samalla toveri Lenin tähdentää sitä, että taistelussa maan täydellisen demokratisoimisen puolesta on välttämätöntä eri kansallisuuksien proletariaatin vallankumousarmeijan täydellinen yhtenäisyys. Vain sillä pohjalla on mahdollista ratkaista kansallisuuskysymys niinkuin se on ratkaistu Amerikassa, Belgiassa ja Sveitsissä. Alustaja polemisoi kansallisuuskysymyksessä Rennerin väittämiä vastaan ja vastustaa jyrkästi kansallisen kulttuuriautonomian tunnusta. Eräät Venäjällä väittävät, että Venäjän kehitys tulee vastaisuudessa käymään itävaltalaisista tietä, mätää ja verkkaisaa tietä. Mutta meidän on kaihdettava kaikkea kansallisuustaistelua sosialidemokratian sisällä, sillä se tekisi tyhjäksi vallankumoustaistelun suuren asian; tässä suhteessa Itävaltan kansallisuustaistelun pitää olla meille varoituksena ¹². Esimerkkinä meidän tulee pitää Kaukasian sosialidemokratiaa, joka on harjoittanut propagandaa samanaikaisesti gruusian, armenian, tataarien ja venäjän kielellä ¹³.

*Julkaistu huhtikuun 22 pnä 1913
„Naprzód” lehdessä 92. numerossa*

*Julkaistaan lehden tekstin mukaan
Käännetty puolan kielestä*

*Venäjän kielellä julkaistaan
ensi kerran*